شل کاله پس بیا هم

ستا په نوم

لائق زاده لائق

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم ـــــ ستا په نوم

لیکوال ـــــ لایق زاده لایق

کمپوزنګ ـــــ ارشاد خان پښتو اکېډمي پېښور

وړومبے چاپ ـــــ ۱۹۹۳ء

دویم چاپ ـــــ ۲۰۱۲ء

شمېر ـــــ ۵۰۰

بیعه ـــــ ۱۵۰ کالداري

چاپ ځائے ـــــ ضیاء پرنټرز پېښور

د ملاوېدو درک

- یونیورسټي بک ایجنسي خېبربازار پېښور ښار
- د پښتو اکېډیمۍ د کتابونو دُکان پېښور یونیورسټي او ددې ترڅنګه د کتابونو هر لوئے دوکان

ټرون

د خپلې ماشومې لور ,, زرقيش ،، په نوم
چې زۀ ئې د ژوند د خوږو سره اشنا کړم او د
خپلې لېونۍ مينې په نوم چې ماته ئې د
اظهار چل ايزده کړو.

لايق زاده لايق

پېژندګلو

- نوم :- لایق زاده لایق
- کلے:- مدین ، ضلع سوات
- د پیدا کېدو نېټه :- **۱۵** جنوري **۱۹۵۹**ء
- زده کړه :-

لسم :- د هائي سکول مدین نه په کال **۱۹۷۵**ء کښې

څوارلسم :- د جهانزیب کالج سوات نه په کال ۱۹۸۰ء کښې

شپاړسم :- په سیاسیاتو کښې د کراچۍ یونیورستۍ نه په کال **۱۹۸۲**ء کښې۔

شپاړسم :- په پښتو کښې د پېښور یونیورستۍ نه په کال **۱۹۸۹**ء کښې۔

پښتو انرز :- د پېښور بورډ نه او ایل ایل بي د کراچۍ یونیورستۍ نه۔

- د خوښې استاذان د سکول په زمانه کښې :-

ښاغلے میاں صاحب جان ، ښاغلے امیرزاده میاں ، خدائے بخښلے شاه زمین میاں ، ښاغلے سراج الدین او خدائے بخښلے محمد علي جان۔

- په جهانزیب کالج کښې :-

پروفیسرشیرافگن،پروفیسرنورمحمداوپروفیسرقادرخان

- په کراچۍ یونیورسټۍ کښې :-

ډاکټر منظور الدین احمد ، ډاکټر عادل حسین ، ډاکټر ارشد کریم او میډم تنویر .

- د شاعرۍ ابتداء :- ۱۹۷۱ء نه
- د خوښې شاعر :-

ښاغلے امین الله خان (چې دآزادنظم لیکلومنفرداندازلري)

- د خوښې نثر لیکونکے :-

ښاغلے گل افضل خان

- لیکلي کتابونه :-

1. محنت کا پهل چاپ ۱۹۷۵ء
2. ګیلې (غزلونه) // ۱۹۷۹ء
3. ویښ خوبونه (شاعري) // ۱۹۸۲ء
4. صلوعلیه وآله (نعتونه) // ۱۹۸۹ء
5. گل بانو ظفرخان (اولسي قیصه) // ۱۹۹۰ء
6. ستا په نوم، داستاسو په لاسو کښې ۱۹۹۳ء

- ناچاپ کتابونه :

1. ماته آئینه افساني

2. مشکښې　　　　شعري ټولګه
3. راځئ چې بیا اوخاندو　　　　د منتخب ټوقو ټولګه
4. لېونتوب　　　　شاعري

- لیـدلي ځایونـه د خپـل هېـواد ټـول ښـارونه اوپـه خـارجي هېوادونوکښې بنکاک،سنګاپوراواندونیشیا
- دا وخت د ریډیو پاکستان پېښور سینئر پروډیوسر
- خوښه مشغله :- په قول د رحمان بابا

زۀ عـاشق یم سروکـار مې د ے لـه عشقـه
نـۀ خلیـل نـۀ داؤدزے یـم نـۀ مومنـد

لایق زاده لایق
۳۱دسمبر ۱۹۹۳

ستا په نوم

چې کله د حالاتو جبر او د وختونو زور زياتي زما زړلي فکر او ژوبل احساس ته د اظهار چل زده کړو نو زهٔ ئې شاعر کړم ـ ما چې بيا هر څهٔ اوليکل ستا د نوم نه مې زار کړل ـ زما او ستا تر مېنځه که هر څو فاصلې اوږدې دي خو د جذبو تړون د وخت فاصلې کله هم نهٔ دي منلي ـ زهٔ د خپل زړهٔ په هره درزا کښې ستا احساس ژوندے ساتم ـ

زما هم ارمانونه شته څهٔ بُت خو نهٔ يم انسان يم ـ زړهٔ لرم او داسې زړهٔ چې زما نه ډېر ډېر څهٔ غواړي ـ خو ما په دغه غوښتونو کښې ستا ارمان په ډېر ناز ساتلے دے ډېر په ناز ـ ځکه چې دا ارمان مقدس دے او ولې نه چې ماته ئې د ژوند تېرولو چل زده کړے دے زهٔ ئې دخيال د ښائستونو سره اشنا کړے يم ـ

دا هم ستا له مخه زما خيال سندريز دے زما فکر الوت کولے شي ـ کله تا پورې او کله د مکان نه تر لامکانه پورې ـ که تهٔ نهٔ وے ستا ارمان نهٔ وے نو زهٔ به ډېر نيمګړے

زۀ نن د ے خو شکر دے، چې زما سوچ به د ځان پورې محدود وو. زما سوچ به د ځان پورې محدود وو ،خو شکر دے نن زۀ محدود نۀ يم.زما دننه جهان ډېر لوئے دے.

زۀ که هر څۀ ليکم په دې خيال ئې نۀ ليکم چې زما نوم دې په لويو ليکوالو کښې شمار شي .ماته دې خلق شاعر اووائي نا...باکل نه. زۀ صرف دا غواړم چې زما نامه دې هم د مئينانو په لړ کښې شمار شي .زما دپاره دا د هر څۀ هر څۀ دي .ګني ما هم کولے شوه چې د کتاب په شروع کښې مې د څو محترمو او لوړو ليکوالو مقالې شاملې کړے وے او خپل ځان مې د روايتونو غلام کړے وے .خو زۀ داسې نۀ کوم د روايتي انداز نه تېښته کوم او ستا په نوم د خپل اظهار فېصله په هر لوستونکي پرېږدم .چې ايا ما د خپلې مينې حق تر کومې ادا کړے دے.

په درناوي
لايق زاده لايق
۳۱ دسمبر ۱۹۹۳ء

ستا په نوم ـــــ دویم چاپ

زما لېونیه .... زما خیال دے چې ستا نه به زۀ هیر یم .... ځکه چې وختونو ډېر اړخونه بدل کړي دي . او هاغه د ځوانۍ خوبونه .... هاغه لېوني یادونه به تاته اوس یو خوب ښکاري . داسې خوب چې هډو تعبیر نۀ لري .... خو تاته پته شته زۀ .... چې اوس هم یوازې کینم نو هاغه لېوني وختونه مې رایاد شي .... هاغه زمونږ د کلي خړ پړ کورونه ، هاغه کچه دیوالونه هاغه د خاموشۍ ژبه د زړونو خبرې .... تاته یاد دي چې مونږ به په اخترونو کښې پیر بابا له تلو .... زما بابا به ماته وئیل چې داسې نه څۀ حادثه اوشي خو زۀ د حادثو نه بې پروا وومه . ستا مور به تۀ هم منع کولې .... خو ماته یاد دي چې تا به ورته کومې کومې بهانې کولې .... ستا مور ستا په بهانو پوهیده خو تۀ ورباندې ګرانه وې . ځکه به ئې اجازت درکړو .... تاته یاد دي چې یو ځل د پیر بابا د سیل ګاډي ډېره درنه جټکه خوړلې وه . هر څوک وارخطا وو .... ستا په سترګو کښې هم اوښکې وې .... او چې ما ستا د ګلابي مخ نه اوښکې

پاکولې ....نو د کلي زنانه ؤ راته پټ پټ کتل ....هغوي د ځان سره څۀ خبرې هم کولې ....خو ....مونږ دا خبرې نۀ اوريدې .ځکه چې زمونږ د زړونو جذبو خپلې خبرې کولې .او بيا چې تۀ د پير بابا په زيارت کښې ولاړه وې دواړه سترګې دې پټې کړې وې په معصومو شونډو دې څۀ وئيل ....که هر څو زۀ ستا د مخ په تماشه ووم خو دغه دعا مې اوريده ....تا د خدائے پاک نه زۀ غوښتم او چې ما لاس دعا ته پورته کړۀ نو يوه ستا نامه مې خولې ته راغله .دغه ټولې لمحې دغه ټول يادونه زما په ذهن کښې هر وخت چورلکونه خوري .

ماته هاغه ورځ هم ياده ده چې تا يو ورځ زمونږ کره شوملې راوړې وې .او چې زۀ دې اوليدم نو شوملې درنه په زمکه پريوتې ....تۀ اټاله ولاړه وې او د ځان سره دې پټ پټ ژړل .ځکه چې تۀ د خپلې مور نه ويريدې ....خو ....چې زما مور درله دلاسه درکړه نو تۀ په ساه شوې ....بيا تۀ تر ماښامه زمونږ کره وې .هاغه ورځ ....هاغه ټولې لمحې ماته د اختر نه کمې نۀ وې ....زۀ ....چې د تيرو وختونو يوه يوه خبره يادوم نو تۀ باور اوکه نن مې هم زړۀ دردونه شروع کړي ....نن ....ما خلق پيژني او زۀ خلق پيژنم ....د دنيا ښائستونه مې اوليدل ډيرې سترګې مې اوليدې خو زما ليونۍ ....تۀ باور اوکه ....

زما تر اوسه پورې په بل چا سترګې خوږې نشوې....ما نورو سترګو له په زړۀ کښې ځائے ورنکړو .دا غالباً چې زمونږ په هاغه جذبو کښې معصومیت وو صداقت وو .

نن چې زۀ په خپلو ویښتو کښې سپینو ډکو ته ګورم نو دا فکر مې یوسي چې ستا په ویښتو کښې به هم سپین لګیدلي وي....تۀ به هم لکه زما کله کله دا آئینې سره خبرې کوې....تۀ به هم کله کله زما نامه اخلې....تۀ به هم کله کله زما د لاس هاغه خطونه را اخلې کوم چې ما د سیاهۍ په غټ قلفم تاته لیکلي وو .تۀ به هم لکه زما دغه ټولې نخښې ښکلوې....ځکه چې....دا هر څۀ زما زړۀ وائي .او لېونۍ تاته پته ده چې زړۀ کله هم دروغ نۀ وائي .که تۀ هر څو زما نشوې خو لکه د پرون نن هم زما ټولې جذبې ....زما ټول احساسات ستا په نوم دي....بیخي ستا په نوم....

ستا لېونے

لایق زاده لایق

ابتداء

پــــه نامــــه د هغــــه رب مــــې ابتــــداء ده
چــــې ئــــې زۀ د محبــــت ســــره اشــــنا کــــړم
بیــــا درود پــــه هغــــه لویــــه هســــتۍ وایــــم
چــــې ئــــې ذکــــر پــــه یاسیــــن او پــــه طٰـــهٰ کــــړم

○

چـــې د اشـــنا کلـــي اشـــنا مـــې وژنـــي
خپلــه پښــتو خپلــه حيــا مــې وژنــي

مــا ورتــه ضــد پــه خپــل خلــوص نيــولے
لکــه منصــور پــه دې ګنــاه مــې وژنــي

چې پښتون سر مې ورتـه ښکته نۀ شو
حُســن مغــل د ے خامخــا مــې وژنــي

چــې مــې راځــي خــولې تــه د زړۀ خبــره
د ليــوني فکــر ســودا مــې وژنــي

قاتــل نظــر ويــره د چــا نــۀ کــوي
پــه رڼــا ورځ پــه سـپين صبا مـې وژنـي

چـــې د رقيـــب ذکـــر کـــوي لايقـــه
دغــه اظهــار دغــه وينــا مــې وژنــي

○

شوګیره یم په خوبونو پسې ګرځم
انتظار یم سحرونو پسې ګرځم

زۀ یو ستړے ناقراره غوندې خیال یم
لکه شعر په لفظونو پسې ګرځم

په زړو لارو روان سلګو نیولے
د یادونو په خاپونو پسې ګرځم

د خپل ځان لټون مې کله پوره نۀ کړو
مودې اوشوې په مخونو پسې ګرځم

د اشنا لیونے فکر راسره دے
سرګردانه منزلونو پسې ګرځم

د احساس پښې مې تنها کې شوې لایقه
لیونے یم سرابونو پسې ګرځم

○

خلق به څۀ وائي او څۀ نۀ وائي
دومره پوهيږم چې به ښۀ نۀ وائي

سره يُو پوهه د پښتو وطن دے
ټولې خبرې څوک په خوله نۀ وائي

د خوب ليدۀ وو د ځوانۍ وختونه
اوس مې هاغه سندرې زړۀ نۀ وائي

تۀ راته اووايه د چا اومنم
سترګې دې وائي خو ليمۀ نۀ وائي

چې د دستار په قدر نۀ پوهيږي
هغه دې ځان ته پښتانۀ نۀ وائي

څنګ به رښتيا وائي هغه لايقه
د دار په سر چې څوک ټپه نۀ وائي

○

شاته شاته ګورم هر قدم مرمه
لا د انتظار لارې څارم مرمه

حال د خپلې مينې چاته نۀ وايم
څومره لوئے طوفان زړۀ کې ساتم مرمه

ستا د ستمونو شمېر پوره نۀ شو
ګوتې د مودو راسې شمارم مرمه

څومره چې وې خولې دومره خبرې وې
زۀ چې په زړو لارو راځم مرمه

مينې په ما داسې کانې کړي دي
ځار دې شم له سترګو دم په دم مرمه

ستا خيال مې سينه پورې نيولے دے
زۀ لايق په زړۀ غمونه وړم مرمه

○

چې ستا د زلفو راپه زړۀ شي فکر
لوګې لوګې شي سره لمبه شي فکر

د چا په سپين مخ الواني لوپټه
چې رايادېږي نو نغمه شي فکر

ستا د فکرونو نه اوزګار خو نۀ يم
نور به مې څۀ د ژوندانۀ شي فکر

د تورو زلفو په کږو لارو کښې
خدائے خبر څۀ شي کله څۀ شي فکر

چې د خمارو سترګو سوچ مې يوسي
اوره اودۀ نشه نشه شي فکر

په تورو شپو کښې د هجران لايقه
چې لېونے شي نو تپه شي فکر

○

زۀ چې د وخت دار ختمه تا لیدم او که نه
خپلو پردو تولو لیدمه تا لیدم او که نه

د ځواني مرګ ارمان په قبر تر سحره پورې
زۀ چې په چغو ژړېدمه تا لیدم او که نه

د فراق توره یخه شپه کښې به شوم سېورے
درته به وړاندې اودرېدمه تا لیدم او که نه

د زړۀ د تل نه راختلے لېونے اسوېلے
ستا په کوځه به تېرېدمه تا لیدم او که نه

فکر مې ستا د شینکي خال نه طوافونه کول
چې په لمبو کښې سوزیدمه تا لیدم او که نه

لکه د سیوري ستا په سیوري پسې غلے غلے
لایقه هر خوا ګرځیدمه تا لیدم او که نه

راتله په ما راغوړیده ژړیده
که صبریده نهٔ صبریده ژړیده

په سپین رخسار ئې ګډیدل رنګونه
هغه چې مانه زاریده ژړیده

پښتنه پېغله وه پښتو نیولې
نهٔ پوهیده ښهٔ پوهیده ژړیده

خوا کښې مې ناسته وه فکرونو وړې
د خپله ځانه شرمیده ژړیده

زما د خیال زما د سوچ لېونۍ
په بام ولاړه خندیده ژړیده

زما تصویر ئې ښکلوؤ لایقه
د هجر اور کښې سوزیده ژړیده

○

خيال نيمګړے پاتې شو تصوير نيمګړے پاتې شو
نوم چې د يار راغے نو تحرير نميګړے پاتې شو

زۀ بې خوده نۀ يم ساقي راکړه لا په خود يمه
نوم به دې بدنام شي که تقصير نيمګړے پاتې شو

ما نه اوس تپوس د کوم ثواب د کوم ګناه کوې
خدايه ستا تقدير ته مې تدبير نميګړے پاتې شو

ما چې ورته هره شپه د ژوند شوګيره کړې وه
لاړو نن د هاغه خوب تعبير نيمګړے پاتې شو

هاغه په سينه کښې د مودو نه لېونے ارمان
ماته په سلګو کښې شو دلګير نيمګړے پاتې شو

ځکه مې لايقه اوس ارام زړګي ته نۀ راځي
حال مې د زړۀ اووې خو تفسير نيمګړے پاتې شو

○

بیـــا پـــه زړۀ مـــې راوریـــږې ځـــۀ خبـــره خامخـــا ده
بیـا مـې سـترګو کښـې غړیـږې ځـۀ خبـره خامخـا ده

د فراق په توره شپه کښې د بېلتون سکښې ما ښام کښې
راتــه سـبورے کیـږې ځـۀ خبـره خامخـا ده

زمـا مینـه پخـوانۍ ده لېونتـوب مـې داسـې نـۀ وو
نـن چـې دومـره مـې يـادیږې ځـۀ خبـره خامخـا ده

بیامې ګسه سترګه رپي بیامې زړۀ په واک کښې نۀ دے
نـن مـې ګلـې نـۀ هیریـږې ځـۀ خبـره خامخـا ده

دا چې مونږه د یو بـل نه پـه هـېڅ حـال صبرید ے نۀ شو
ښـۀ پـوهیږم ښـۀ پـوهیږې ځـۀ خبـره خامخـا ده

چـې لایقـه بـې صـبرې دې سـبوا کیـږي نـۀ کمیـږي
دا چــې شــپه او ورځ ژړیــږې ځـۀ خبـره خامخـا ده

○

شور چې ورکښې شرنګ د زولنو نهٔ شي
ژونـد پـه داسـې چـم د لېونونـهٔ شـي

اوښـکو مـې بهـو لـه غـاړې ورکړلـې
خدايـه چې مې مينـه بې پښـتو نـهٔ شي

څـو چې هـر ارمـان لمبـه لمبه نـهٔ کـړې
ګرانـه بنـدګي ده پـه تسـبو نـهٔ شـي

بيـا چې خپـل لوظونـه درنـه هيـر نـهٔ شي
بيـا مـې ارمانونـه پـه سـلګو نـهٔ شـي

مينـه جذبـه غـواړي لېونتـوب غـواړي
دا پـه منتونـو پـه جرګـو نـهٔ شـي

حـال ورتـه د زړهٔ لايقـه اووايـه
ژونـد پـه اشـارو او کنـايو نـهٔ شـي

○

سلګۍ سلګۍ دې کړم ارمان دې کړمه
لېونۍ مینې څومره ګران دې کړمه

کږه وږه کرښه د شکو په سر
وخته لاجوړ نۀ ووم چې وران دې کړمه

هېڅ پاتې نۀ شومه ذره ذره شوم
چې کله جان کله جانان دې کړمه

زړۀ مې په دې خبره چوي د غمه
د ځان دې نۀ کړمه د ,,ځان،، دې کړمه

چې غلې غلې مې زړګي ته راغلې
د لېونتوب د کلي خان دې کړمه

زۀ دې لایق د خپلې مینې نۀ کړم
نور دې جهان کړم د جهان دې کړمه

○

لا خو دې زلفې سنګار کړي نۀ دي
لا لېوني دې په دار کړي نۀ دي

يو ستا ارمان دے چې ارمان ئې کړمه
نور ارمانونه مې شمار کړي نۀ دي

ناصحه ستا خبره منم ولې
چا مئين زړونه په لار کړي نۀ دي

لکه چې زۀ ئې تول لمبه لمبه کړم
داسې څوک ,,حسن،، ازار کړي نۀ دي

زړۀ مې اوس هم خوارۀ دردونه کوي
تا جوړې غشې په وار کړي نۀ دي

لا د نشه سترګو خمار لايقه
د زړۀ زخمونه خمار کړي نۀ دي

○

ګلـــې چـــې خنـــدل ســـلګو نیـــولې وه
وه غـــــزل غـــــزل ســــلګو نیــــولې وه

ټولـــه شـــپه ولاړه د کـــوټې پـــه ســـر
ســتوري ئــې شــمارل ســلګو نیــولې وه

مـــا ورتـــه حالونـــه د زړګـــي وئيـــل
دې راتــــه ژړل ســــلګو نیــــولې وه

بیـــا د آئینـــې مخـــې تـــه ناســـته وه
هـــیڅ ئـــې نـــۀ وئیـــل ســـلګو نیـــولې وه

چـــوړ بـــه ئـــې کورونـــه کـــړل د شـــګونه
بیـــا ئـــې ورانـــول ســـلګو نیـــولې وه

خـــدائې خبـــر لایقـــه څـــۀ خبـــره وه
مـــا تـــه ئـــې کتـــل ســـلګو نیـــولې وه

○

څو که ګلې ستا نۀ شوم د ځان نۀ شوم
ستا د لاسو کربښې شومه وران نۀ شوم

هر څو که د مينې اور ستي کړمه
ستا د تندرين حُسن عنوان نۀ شوم

,,ګل ،، کړمه وختونو خو په دشته کښې
ښکلې شوم په ښکلو باندې ګران نۀ شوم

راغلم دې زړګي ته د مودو نه پس
خيال شومه تړوتې شومه ارمان نۀ شوم

اوښکه شومه ستا په رخسار پرېوتم
ښۀ ده چې بل چا وته عيان نۀ شوم

زۀ لايق چې ستا په نام ياد شومه
چا وے چې په تا باندې تاوان نۀ شوم

○

اوو ايــــه وحشــــته ازل چرتـــــه دے
ګرانــه زنــدګي شــوه اجــل چرتــه دے

لاره د ژونــدون نــوره ازغنــه شــوه
وايــه لېوتتوبــه منــزل چرتــه دے

ګلــه ښــکلي ډېــر دي مــا ليــدلي دي
ســتا د ښائســته ســترګو بــدل چرتــه دے

دلتــه پــه هــر لــور دي زولنــې خــورې
دلتــه زلفــې چرتــه اوربــل چرتــه دے

ســتا د لېــوني او ســپېلني حُســن
بــې لمانــه داســې پاګــل چرتــه دے

رنــګ ئــې چــې لايقــه زمــا مينــه شــي
داســې شــعر چرتــه غــزل چرتــه دے

○

چــې پــه لوظونــو مــې اعتبــار نــۀ راځــي
ځکــــه مئـــين زړۀ تــــه قـــرار نـــۀ راځـــي

اخـــــر شـــــو وران د ښائســــــتونو کلــــي
اوس لېــــوني پــــه دغــــه لار نـــۀ راځـــي

تـــــۀ د ګلونــــــو تقاضـــــې مـــــۀ کـــــوه
ليــونۍ دلتــه کښــې ,, بهــار ، نـۀ راځــي

خپلــه ځــواني مــې ورتــه خــاورې کړلــه
نــــور رالــــه چــــل د انتظـــار نــــۀ راځـــي

زړۀ تــه مــې ګــوره پــرې شــماره زخمونــه
مـــونږ لــه ددې خبــرو شــمار نــۀ راځــي

لايقـــه مينــــه چــــې معــــراج تــــه رســــي
پــه خولــه اقــرار راځــي انکــار نــۀ راځــي

○

ګـل شـومه خـو ګـل دې د اوربـل نـۀ شـوم
پــاتې نيمــه خــوا شــوم مکمــل نــۀ شــوم

هـر څـو کـه سـتي شـومه سـکارۀ شـومه
ســتا د لېونــو ســترګو کجــل نــۀ شــوم

نـــور بـــه لاددې نـــه جبـــر څنګـــه وي
زۀ د هرچاخپل شومه ستا ,, خپـل ،، نۀ شوم

ســتا هــر يــو ســتم تــه پــه خنــدا شــومه
دا مـــې حوصـــله ده چـــې پاګـــل نـــۀ شـــوم

ســتا د مينــې ســوال چــې مــې قبليــږي نــه
پوهـــه پـــه رازونـــو د ازل نـــۀ شـــوم

ســتا ســترګې د وخــت ســره بــدلې شــوې
زۀ لايـــق بـــدل نـــۀ ووم بـــدل نـــۀ شـــوم

○

ما په شونډو راوله پېغور مې کړه
شور مې کړه په ټول کلي کښې خور مې کړه

بيا په خوږو سترګو راته اوګوره
,,ګل،، مې کړه ښائست مې کړه ,,سمسور،، مې کړه

,,خيال،، به شم د زړۀ کورته به درشمه
درد مې کړه احساس مې کړه ټکور مې کړه

لا درته کتے شم حوصله لرم
شا بسې لا اور مې کړه سور اور مې کړه

پرېږده چې لمبې په رقيب بلې شي
ناز مې کړه د تورو سترګو تور مې کړه

ياد مې کړه په کلي کښې لايق مې کړه
خپل مې کړه اور بل مې کړه غمخور مې کړه

○

نیمه شپه کښې ستا یادونه سپوري سپوري
لکه راشي قیامتونه سپوري سپوري

لېوني به خنګه اوګوري یو بل ته
لور په لور دي نظرونه سپوري سپوري

د ژوندون په هره لار راپسې ګرځي
د حالاتو تندرونه سپوري سپوري

ستا د حسن د کعبې نه چاپېر چورلي
ما ښامونه سحرونه سپوري سپوري

ستا تصویر ترینه جوړېږي دا ځځه چل دې
ما زیګر چې شي رنګونه سپوري سپوري

ما خندا ته چرې نۀ پرېږدي لایقه
ناتمامه حسرتونه سپوري سپوري

○

بیـــا پـــه دار خـــتلې د ې منصـــور د زمـــانې
څومره لوې قصور د ې بې قصـور د زمـانې

مـــونږه لېونـــو تـــه د رواج زولنـــې ښـــائې
څـــومره لويـــه تهوقـــه ده دســـتور د زمـــانې

نـن چـې شـو زردار نـو فلسـفي د زمـانې شـو
څـوک چـې تـر پرونـه وو ناسـور د زمـانې

اوس خو د بابا بچې د ننګ خبرې نۀ کوي
وخت څنګه بدل کړلو رنګ,,سور،، د زمانې

وي کـه افلاطـون ولـې غـږ کـولې هـيڅ نشـي
څـومره ډېـر مجبـوره وي مجبـور د زمـانې

مـونږه د ,,اميـد،، د کـوره نـۀ اوځـو لايقـه
مـات بـه شـي اخـر چـرې غـرور د زمـانې

○

ګل مې د اوربل کړه چې وږمه شمه
خور په لر او بر کښې شم نغمه شمه

خوب شه راله راشه که یریږې نه
زۀ به درته ټول لېمۀ لېمۀ شمه

تۀ چې راته سم په مینه اوګورې
بیا زۀ خبر نۀ شمه چې څۀ شمه

کله کله درشم د احساس په لار
خور دې په رخسار شمه خوله شمه

ورک شم د خیالونو په رنګونو کښې
کله چې ستا خیال ته په کاتۀ شمه

ما په شونډو راوله ,,لایق،، مې کړه
پریږده چې ستي شمه لمبه شمه

○

بنــۀ درتــه کـــتے شـــمه کـــتے نـــۀ شـــم
ګلـــې لیـــونے یـــم لیـــونے نـــۀ شـــم

ســـتا د تنـــدرین لمبـــه لمبـــه حســـن
ګرانـــې ســـپیلنے یـــم ســـپیلنے نـــۀ شـــم

څـــومره ده مجبـــوره لیـــونۍ مینـــه
ستـا پـه لـور درتلے شـمه درتلے نـۀ شم

واړه اداګـــانې دې لتـــون لتـــون
ځان پکښې موندے شمه موندے نۀ شم

زۀ لایـــق پـــوهیږم نـــه چـــې دا ولـــې
ســتا نــه زاریــدے شــم زاریــدے نــۀ شــم

○

لا مـــې لېونتوبــه خمـــار کــم نــهٔ دے
لا راتـــه جهـــان صـــنم صـــنم نــهٔ دے

نـور مـې لېـونے کـړه چـې خوشـحاله شـې
لا خــو پــوره شــوے دې ,,کــرم،، نـهٔ دے

بيــا دې زړهٔ لــه څـهٔ راغلـهٔ خفـه شــولې
لا خـــو مـــې زغملــے زور ســتم نــهٔ دے

پريـــږده چـــې د زړهٔ خبـــرې اولـــيکم
لا پــه ســلگو شــوے مــې قلـم نـهٔ دے

مــا لايــق بــې تانــه د ژونــدون پــه لار
ايخــے د بــل چــا پــه لــور قــدم نــهٔ دے

○

په رخسار به دې راخور شم که نقاب شم
په اوربل کښې به دې ځائے شم که ګلاب شم

لېونتوب دې هسې رنګه کانې اوکړې
اول سوال شمه په خپله بيا جواب شم

ستا د زلفو خيال مې لرې لرې يوسي
زۀ چې کله ناقراره اضطراب شم

دا معراج د پاکې مينې راله بس دے
لېونى چې لېونو کښې دې حساب شم

زۀ لايق تر ځانه رسم کله کله
ولې خپل ځان ته په خپله زۀ حجاب شم

○

تـهٔ زمـا سـره پخـلا شـوې دريغـه دريغـه
پـه رښـتيا سره ,,زما ،، شوې دريغه دريغـه

ګلـې تـهٔ چـې ئـې وعـده هـره بيګـاه کـړې
پـه رښـتيا هغـه صبا شـوې دريغـه دريغـه

چــې حــالاتو د يــو بلــه تــار پــه تــار کــړل
يـاران جمـع سره بيـا شـوې دريغـه دريغـه

د زړګي په تاريکو کښې مې خوره شوې
تـهٔ زمـا د ژونـد رڼـا شـوې دريغـه دريغـه

سـتا د حسـن پـه لمبـو کښـې لُولپـه شـوې
زهٔ لايـق ورکـه سـودا شـوې دريغـه دريغـه

څنګه شم له تا صبر ګران دے ګلې دا صبر
ډير که مې زړۀ صبر کړو نۀ شو په رښتيا صبر

ستا نه صبر نۀ شومه نور شوم د هر چا صبر
هر صبا ستومانه وي ستړے د بيګا صبر

دا به مې تر کومې وي بيا صبر او بيا صبر
ښۀ پښتو دې اوکړله تۀ چې شوې له ما صبر

زۀ لايق مجبوره يم
کړم به خامخا صبر

چرته زۀ درته یادېږم او که نه
په زړګي دې راورېږم او که نه

آئینه کښې لږ په زیر راته اوګوره
چې دې سترګو کښې غړېږم او که نه

د هجران په ناقراره توره شپه کښې
درته سپورے کېږم او که نه

ستا په زړۀ کښې خو به ډېر مخونه اوسي
چرته زۀ پکښې ځائېږم او که نه

دا یوه خبره سپینه راته اوکړه
خپل لائق درته ښکارېږم او که نه

○

لېــــونی پریـــــږده لېــــونی خبــــرې
یــــادوې څلــــه پخـــوانی خبــــرې

پرېــږده چــې نــن شــو یــو تــر بلــه لــوګے
صـــبا بـــه کیـــږي صـــبانی خبـــرې

لکــــه د پهــــې پــــه زړګـــي مـــې لګــــي
ســـتا د ښائســـت او د ځـــوانی خبـــرې

اخـــر د وخـــت ګردونـــو هیـــرې کړلـــې
د ادم خــــــان او درخــــانی خبــــرې

پـــــه وړه خولـــــه مـــــزه کـــــوي لایقـــــه
وړې وړې د نـــــــادانی خبـــــــرې

○

نـــۀ پـــوهيږم لېونتوبـــه دا بـــه څـــۀ شـــي
چـې يـوه لحظـه مـې صبر د زړۀ نـۀ شـي

زۀ چـــې هـــره نامـــه اخلـــم نـــۀ پـــوهيږم
چې د شونډو په سر راشي ستا نامه شي

نيمه شپه کښې تنهايي کښې غلے غلے
راشي راشي زما سترګو کښې اودۀ شي

بـې لـه تـا نـه چـې تيريـږي د زړۀ سـره
نـاقراره ورځـې شـپې بـه څنګـه ښـۀ شـي

چې په مخ ئې توري زلفې راخورې شي
رڼا ورځ لايقـه شـپه شـي تـوره شـپه شـي

○

که هر څو په اور ستي شومه سکارۀ شوم
ولې بيا هم فنا نۀ شومه ښکاره شوم

چې د ,,حُسن،، په رنګونو کښې دې ورک شوم
تماشه شوم د خپل ځان په ننداره شوم

ستا خوږو کتلو هسې کانې اوکړې
لېونى چې د خپل ځانه اواره شوم

زۀ د عشق منزل ته هله ورنزدې شوم
چې لوخړه شوم لمبه د تنارۀ شوم

په خپل ځان کښې مې تۀ اوليدې لايقه
زۀ چې کله و خپل ځان ته هنداره شوم

○

په سلګو سلګو شو تېر کاروان د عمر
پوره نهٔ شو چرې هم ارمان د عمر

تا يوه خبره اوکړه په شا لاړې
کړو په برخه دې زما خفګان د عمر

لکه زړهٔ د برېوکۍ د غمه اوچوي
داسې تېر شو په تُندۍ دوران د عمر

په سلګو کښې مجبورۍ ته په خندا شوم
ما ادا کړو هسې رنګ تاوان د عمر

خلق اوس مې ليونے بولي لايقه
ما شولې لاپخوا ګريوان د عمر

○

اداګـــانې او نازونـــه يـــو پـــه دوه شـــو
بيـــا د حســـن قيامتونـــه يـــو پـــه دوه شـــو

چې مې ډېره موده پس مخې ته راغلې
د زخمـــي زړۀ پرهرونـــه يـــو پـــه دوه شـــو

,,آئينـه،، چې آئينـې تـه پـه خنـدا شـوه
زلزلـــې او طوفانونـــه يـــو پـــه دوه شـــو

مازيګر چې په اسمان لړې خورې شوې
ارمانونـــه حســـرتونه يـــو پـــه دوه شـــو

بيـا سـپرلے شـو پرهرونـو غـوټۍ اوکـړې
بيـــا لايقـــه تـــول غمونـــه يـــو پـــه دوه شـــو

○

دژوندون په هنګامو کښې ,,تنهائي،، راپسې ګرځي
تهمتونــــه راپســـې دي رســـوائي راپســـې ګرځـــي

مـــا د هـــر ارمـــان پـــه قبـــر دواړه لاس ورتـــه جـــوړه کـــړۀ
خـــو بيـــا هـــم لکـــه د ســـېوري جـــدائي راپســـې ګرځـــي

لېـــونے ووم لېـــونے يـــم لا بـــه نـــور لېـــونے کيـــږم
لېـــونۍ چـــې ســـتا يادونـــه لېـــوني راپســـې ګرځـــي

د وختونـــو پـــه لمبـــو کښـــې د حـــالاتو پـــه زنـــدان کښـــې
هـــر نظـــر پـــه مـــا پســـې د ے ,,خـــدائي،، راپســـې ګرځـــي

زۀ د هجـــر تـــوره شـــپه کښـــې د لايـــق پـــه تکـــل ګـــرځم
وحشـــتونه مـــا پســـې دي خاموشـــي راپســـې ګرځـــي

○

زۀ د ښکلو چم کښې د رسمونو په دار اوختم
اور شومه لمبه شوم د اورونو په دار اوختم

ملا د حسرتونو مې کچه ځوانۍ کښې ماته شوه
زۀ د سپرلي ګل د اوربلونو په دار اوختم

زۀ د سترې ژوند په هره سترې نا قراره شپه
ستا د انتظار د سحرونو په دار اوختم

تا د خلقو وړاندې چې په مينه راته اوکتل
شوم نظر نظر د نظرونو په دار اوختم

تا چې د حيا نه ښکته اوکتل مسکۍ شولې
زۀ دې په سپين مخ کښې د رنګونو په دار اوختم

روغو خلقو څۀ چې لېونو په کانړو اوويشتم
زۀ لايق چې ستا د قسمونو په دار اوختم

○

هر صبا مې زړۀ ته راغلې هر صبا دې زړۀ ته راغلم
تا که هر څومره پردے کړم ولې بیا دې زړۀ ته راغلم

نۀ پوهیږم که پوهیږم ګلې زۀ دومره پوهیږم
چې دې اوښکې په مخ راغلې خامخا دې زړۀ ته راغلم

لاغصه شه مۀ راګوره خو رښتیا خبره اوکړه
ولې شنه شوې د خندا نه چې بیګا دې زړۀ ته راغلم

تۀ چې داسې ساه نیولې د خپل ځان په تماشه شوې
آئینې درته څۀ اووے که رښتیا دې زړۀ ته راغلم

زۀ لایق د مینې نۀ یم دا منم خو دومره اوکړه
ماد تول عمر،، بندي، ، کړه چې په غلا دې زړۀ ته راغلم

○

سحرونه مې لوګې کړه ماښامونه مې لمبه کړه
ستا د ياد په هر يو ځلي ارمانونه مې لمبه کړه

چې بې صبره انتظار دې راته ستړے په سلګو شو
په زړګي کښې پټ دننه طوفانونه مې لمبه کړه

په ديوال شه را اوچته تماشه د لړې اوکړه
دا په کلي کښې چې شور د ے حسرتونه مې لمبه کړه

اوس به څۀ دې کړمه ياده اوس به څۀ درته اوګورم
هر خواهش مې کړلو خاؤرې اميدونه مې لمبه کړه

چې د وخت سره بدلې کړې د وخت يارانو سترګې
بيا لايقه پښتو دا وه تېر يادونه مې لمبه کړه

○

نوره مې د زړۀ او د بېلتون خبره ګرانه شوه
ګرانه شوه اوس ډېره د ژوندون خبره ګرانه شوه

رابه شي وختونه د فکرونو کلی ګل به شي
چا وئيل پښتون ته د پاخون خبره ګرانه شوه

راشه ليونۍ چې مې ارمان درته ښۀ اوګوري
نوره دې هر مخ کښې د لټون خبره ګرانه شوه

سترې ارمانونه ستا راتلو ته پښه نيولې دي
دا د انتظار او مېړتون خبره ګرانه شوه

ما ورته لائقه چې لاسونه جوړه کړي وي
دا د منتونو زړۀ چاؤدون خبره ګرانه شوه

○

ستـرګې اشـنا وې خـو اشـنا دې نـۀ کـړې
ډيرې وعدې وې خو ,,رښـتيا،، دې نۀ کړې

د سـترې ژونـد دغــه زړۀ سـترې ورځـې
ګلــې زمــا وې خــو زمــا دې نــۀ کــړې

چـې پـه ژړا شـوم درتـه چغـې مـې کـړې
اوښـکې مـې اوچـې شوې پخـلا دې نۀ کړې

تــا چــې وئيلــې وو لاهيــر مــې نــۀ دې
بــس خــو خبـرې وې صــفا دې نــۀ کــړې

لايقـــه لاره کښــــې د پــــاکې مينــــې
کــومې ســجدې وې چــې ادا دې نــۀ کــړې

○

ستړګې دې مۀ توروه سکور به مې کړې
لمبه لمبه به مې کړې اور به مې کړې

ذکر همځولو ته زما اونۀ کړې
لېونۍ شور به مې کړې خور به مې کړې

نۀ به یم تور همېش په تور د مینې
چرته د تورو سترګو تور به مې کړې

ما ته د خلقو مخکښې مۀ راګوره
پښتنه مینه ده پېغور به مې کړې

د زړګي وینې په ارمان لایقه
شیندم پوره به شي سمسور به مې کړې

د یاد په څلي

د کال ۱۹۸۷ ء نه وړاندې

زۀ د ارمـــان پـــه ادیـــره کښـــې لتـــووم ګلونـــه
د هـــر یـــو یـــاد پـــه څلـــي رو رو خـــورووم ګلونـــه

څو محرومیانې حسرتونه راغونډ کړي دي مـا
ستا سپورو سوو له ترې ناست یم جوړوم ګلونـه

○

لېـــونۍ تـــا بـــه چـــې خنـــدل پـــه مخـــه
مـــا بـــه دې ســـترګو تـــه کتـــل پـــه مخـــه

بيګـــاه مـــې د يـــره پـــه زړګـــي وريـــدې
بـــس اســـوېلي بـــه مـــې کـــول پـــه مخـــه

پـــــه زړو لاړو مـــــوده پـــــس راغلمـــــه
لوظونـــه ســـتا راياديـــدل پـــه مخـــه

چـــې بـــه زمـــا نـــه مـــروره شـــولې
لکـــه ماشـــوم بـــه مـــې ژړل پـــه مخـــه

لايقـــه چـــا د زيـــارتونو کـــانړي
پـــه نرمـــو شـــونډو ښـــکلول پـــه مخـــه

○

ډېر څۀ مې اووے د سلګو په ژبه
د يو څو سوؤ اسوېلو په ژبه

ستا د ښائست قيصه تمامه شوله
ما اوريده د بړبوکو په ژبه

زۀ پوهه نۀ شومه چې څۀ دې وئيل
نن د خوږو کتو په ژبه

د انتظار هره لحظه ازغنه
تل دلاسه شوه د ښکالو په ژبه

لايقه هسې مروره شوله
هر څۀ راځي د لېونو په ژبه

○

نـۀ مـې کـړې هېـره نـۀ پخـلا لېـونۍ
شــومه د خلقـــو د خنـــدا لېـــونۍ

چې ,,د ارمـان نـاوې،، مـې قتـل نۀ شي
پـــه زړو لاړو راشـــه بیـــا لېـــونۍ

زۀ دې لاوس هــم د راتلــو پــه طمعــه
ســتوري شــمارمه تــر صــبا لېــونۍ

ستـا پـه لټـون کښـې د مـودو نـه ګـرځم
ســترګو تــه ګــورم د هــر چــا لېــونۍ

هاغـــه لایـــق یـــم راتـــه ښـــۀ اوګـــوره
ســتا یمــه ســتا یمــه زۀ ســتا لېــونۍ

○

تـول عمـر مـې اوژړل پـه تـا پسـې
چـا ژړلـي دي دومـره پـه چـا پسـې

تاتـه مـې يـو ځلـې څـهٔ کتلـي دي
ګرځـي نظرونـه اوس پـه مـا پسـې

تـهٔ چـې د صـبا صـبا خبـرې کـړې
سترګې مـې ړنـدې شـوې پـه صبا پسـې

چـا وئيـل خنـدا وي د ژړا نـه پـس
مـا خـو تـل ژړلـي دي ژړا پسـې

دغـه لايـق څـوک د ے ورتـه اوګـوره
ګرځـي پـردي ښـار کښـې پـه اشـنا پسـې

○

زړۀ مې نرے نرے خوېږي ولې
څوک بې وفا راته يادېږي ولې

نن آئينه رانه پوښتنې کوي
سترګې دې ډکې ډکې کيږي ولې

لېونی ما خو دا غوښتلې نۀ وه
وختونه بې لتا تيرېږي ولې

پښتنه مينه ده پوهېږمه نه
چې راته اوګورې شرميږي ولې

لائقه پوهه ده وړه خو نۀ ده
بيا نۀ پوهېږم نۀ پوهېږي ولې

○

لاس د مینې راله راکړه بیا به ځي
دا زما ژوندون زما کړه بیا به ځي

ما په نیمه لار کښې داسې پاتې نکړې
تول لوظونه دې رښتیا کړه بیا به ځي

د هجران په ناقراره تورو شپو کښې
د وصال شمعې رڼا کړه بیا به ځي

چې زما نه به اشنا صبرید ے نۀ شوې
نن مې هاغسې پخلا کړه بیا به ځي

په لایق دې تورې زلفې راخورې کړه
سترګې ښکته د هر چا کړه بیا به ځي

○

ستا ده جفا په جفاګانو پسې
زما ژړا په ژړاګانو پسې

ماته غصه دې چرې کمه نۀ شوه
بل ته خندا په خنداګانو پسې

زۀ وایم نن به خوشحالي وینمه
ستا ده سزا په سزاګانو پسې

چې هر ساعت مې زوروي قتلوي
ستا ده ادا په اداګانو پسې

لایقه واړه په سلګو کښې اوسې
هره رازو په ارزوګانو پسې

○

زړۀ مې لتا نه صبرېدے کله شي
روح د بدنه بېلېدے کله شي

هاغه خندا هاغه خوارۀ وختونه
ګلې زما نه هېرېدے کله شي

زما د زړۀ په درزېدو کښې اشنا
بې لتا بل څوک اوسېدے کله شي

څوک چې زخمي شي په لمبو د حسن
په طبيبا نو رغېدے کله شي

لائقه هر ښکلي ته ګورمه زۀ
ستر ګې په چا مې خوږېدے کله شي

○

پټه پټه چې خنديږي ليونی
ښکلي ما نه به هيريږي ليونی

مازيګر چې نمر د غرونو پناه کيږي
بې اختياره مې ياديږي ليونی

ځواني دغه وه چې ستانه مې قربان کړه
تـه به کله زما کيږي ليونی

ډېر وختونه به تر مېنځه وي تېر شوي
چې د حاله مې خبريږي ليونی

زه لايق به هر ارمان درته لوګی کړم
خو که ته پرې خوشحاليږي ليونی

○

اور پــه تــن مــې بليــدلے تــا کــتے
پــه ســرو شــونډو ژړيــدلے تــا کــتے

ګريـوان څيـرې، پښـې تنها کې پريشـانه
پــه کوڅــو کښــې زغليــدلے تــا کــتے

ستــا د مينـې پـه خوږو بانـدې مـاموره
اوښــے تــښــے ګرځيــدلے تــا کــتے

په اشنا کلي کښې دومره نـا اشـنا وے
هــر يــو کــور تــه اودريــدلے تــا کــتے

زهٔ لايـق د هـاغــه ورځــې پــه ارمــان يـم
پــه لمبــو کښــې ســوزيدلے تــا کــتے

○

سترګې دې لمبه کړه زما سترګو ته
مه ګوره اشنا د دنیا سترګو ته

زار د هاغه پېغلې د پړونې شم
تېر چې کړي ټول عمر د چا سترګو ته

ما ته لېونۍ د صبر مه وایه
ما نه ده ښودلې خندا سترګو ته

خبر دے که رندې شي پروا نه لرم
دا سترګې به سترګې وي ستا سترګو ته

زړهٔ چې د مئینو په لمبو سوزي
وي لایقه ټوله ګناه سترګو ته

○

چرته زۀ چرته خندا توبه توبه
چرته تۀ چرته وفا توبه توبه

په دنيا ئې تصور کولے نۀ شم
لا جنت ستا نه جدا توبه توبه

دغه سر دے چې مې تاته ښکته کړے
دا په در کښې د بل چا توبه توبه

بس قيامت وي د زړګي کلي ته راشي
هر يو ياد د خوږ اشنا توبه توبه

لايق ستا په ذکر تل قرار موندلے
په دې خوله بله وېنا توبه توبه

○

دا چې په ژبه د هر چا قيصه ده
دغه نيمګړې شان زما قيصه ده

چې په وئيلو مې تمامه نۀ کړه
څومره خوږه د بې وفا قيصه ده

د چا يادونه دي او زۀ ملګرو
زما د ستړي عمر دا قيصه ده

چې مې ارمان پکښې قرار لټوي
هغه قيصه مې د اشنا قيصه ده

لايقه مۀ غواړه وفا د ښکلو
دا له ازله نيمه خوا قيصه ده

○

څـو نيمګـړي حسـرتونه دي او زۀ يـم
دروغجنـې سـتا لوظونـه دي او زۀ يـم

د فـراق پـه نـاقراره تـوره شـپه کښـې
تنهـائي ده سـتا يادونـه دي او زۀ يـم

د خپل ستړي ژوندون څۀ به درته وايم
ناتمامـــه ارمانونـــه دي او زۀ يـــم

د تـهـول کلـي نظرونـــه راپســې دي
تهمتونـــه پېغورونـــه دي او زۀ يـــم

د دروغـــو تســـلياني دي لايقـــه
رباعيـــانې غزلونـــه دي او زۀ يـــم

○

مـۀ راځـه خیـالونو کښـې مـې مـۀ راځـه
نـوره پـه فکرونـو کښـې مـې مـۀ راځـه

داسـې نـه رسـوا شـې زۀ یریږمـه
ګلـې پـه خوبونـو کښـې مـې مـۀ راځـه

دلتـه پابنـدي ده پـه سـوچونو هـم
خیاله پـه شعرونو کښـې مـې مـۀ راځـه

لارې چـې رواج درتـه نیـولې دي
مۀ راځـه سوچونو کښـې مـې مـۀ راځـه

زۀ لایـق دې نـوم اخسـتې نـۀ شـمه
ګرانـې فریـادونو کښـې مـې مـۀ راځـه

○

وختــــه د اشـــنا حالونـــه اووايـــه
ماتـــه نااشـــنا حالونـــه اووايـــه

ځـه د ســحر بـاده چــې ايســار نـۀ شــې
ګلـــې تـــه زمـــا حالونـــه اووايـــه

دا چـــې نـــۀ صـــبرېږم نـــۀ رغيږمـــه
ټـول ورتـــه رښـــتيا حالونـــه اووايـــه

ښـــکل ئـــې دوارۀ شـونډې انارونـه کـړه
بيـــا ورتـــه د ,,بيـــا ،، حالونـــه اووايـــه

زلفې په سپين مخ چې ئې خورې نۀ کړې
شـــپو تـــه د صـــبا حالونـــه اووايـــه

ګـوره کـه ئـې يـاد شـمه پـه هيـره کښــې
تـــۀ ورتـــه د ,,چـــا ،، حالونـــه اووايـــه

○

چې دې وینمه درزیږي زما زړۀ
چې دې نۀ وینم نړیږي زما زړۀ

لېونے دے رانه نور څۀ نور څۀ غواړي
په ښودنو نۀ پوهیږي زما زړۀ

که هر څو مره قسمونه ورله ورکړم
ګلې ستا نه نۀ صبریږي زما زړۀ

ځواني تېوله مې په ,,طمع،، شوله تیره
د هجران په اور سوزیږي زما زړۀ

زما زړۀ جوړې زما نۀ دے لایقه
په غټ سترګې چې نازیږي زما زړۀ

○

زلفې دې په مخ خورې ورې لګي
ګرانې راته دغه ورځې شپې لګي

بیا ئې جوړ رقیب سره خندلي دي
بیا مې په زړګي ارې ارې لګي

خدائې خبر چې ولې د ژوندون په لار
ځان راته بې څوکه بې اسرې لګي

ستا د مخ رنګونه قیامتونه کړي
ځکه دې په ما خوږې خیرې لګي

زړۀ ته مې لایقه بیا راغلې ده
بیا راته ماحول مصرعې مصرعې لګي

○

ستا چې اوربل په وروځو خور اولګي
زمــا د زړۀ پـــه دنيـــا اور اولګـــي

هـر چـا تـه خاندي خـو لمبـه هلـه شـي
چــې ئــې نظــر زمــا پــه لــور اولګــي

تــۀ دي زمــا پــه نــوم بدنامــه نــۀ شــې
په ما دې ستا د مينې ,,تـور ،، اولګـي

لېـــونی زۀ دې هيـــرولے نـــۀ شـــم
سـر پـه تختـه کـه مـې د ګـور اولګـي

لايقـه نـۀ پريـږدي چـې مـونږ مينـې تـه
تــور دې پــه دغــه خلقــو نــور اولګــي

○

بې له تانه که دنيا وي دنيا مهٔ شه
بيله ستا که مې خندا وي خندا مهٔ شه

چې ديدن د دوه مئينو په کښې کيږي
هاغه شپې له که صبا وي صبا مهٔ شه

چې ډيوې په کښې د مينې بلې نهٔ شي
تور لحد که مې رڼا وي رڼا مهٔ شه

چې خوشبو ورکښې د يار د زلفو نهٔ وي
د ګلونو که ښکلا وي ښکلا مهٔ شه

بې له ياره چې تيريږي مې لايقه
هاغه عمر که سبوا وي سبوا مهٔ شه

○

پرېـــږده پرېـــږده چـــې ژړېـــږم پـــروا نشـــته
ستا پـه عشـق کښـې دې سـوزېږم پروا نشـته

چـــې نامـــه راســـره ســـتا وي خفـــه نـــۀ يـــم
چـــم پـــه چـــم دې رســـوا کېـــږم پـــروا نشـــته

ســـتا پـــه شـــونډو دې نـــرۍ مســـکا خـــوره وي
زۀ دې ژاړم نـــــۀ صـــــبرېږم پـــــروا نشـــــته

ســـتا د حســـن پـــه وطـــن کښـــې دې ســـپرلے وي
زۀ دې مـــړاوے ګـــل رژېـــږم پـــروا نشـــته

چـــا تپـــوس مـــې د حـــال اونکـــړو لايقـــه
ځـــان لـــه ســـوزم لمبـــه کېـــږم پـــروا نشـــته

○

دروغجنې ستا په څۀ رانه ګیله ده
دا ستم جبر ده کوم ګناه صله ده

خیر دے تۀ په جفاګانو ټینګه اوسه
زۀ پښتون یم زما لویه حوصله ده

بې له تا نه د بل چا مخ ته نۀ ګورم
ګلې دا مې د ټول عمر فېصله ده

د یادونو سره خاندم کله ژاړم
د یار غمه څومره ښکلې مشغله ده

زۀ لایق د ویرې غر کولے نۀ شم
هر نظر ئې یوه نوې زلزله ده

○

پــه زړۀ دې څــۀ دي ښــۀ پوهيږمــه زۀ
ځکـه چـې زړۀ کښـې دې اوسـيږمه زۀ

پـه کومـه ورځـې چـې دې اونـۀ ويـنم
پــه اور ســوزيږم لمبــه کيږمــه زۀ

ښـۀ راتـه اوګـوره چـې سـود مـې اوشـي
د مـــودو تـــږے نـــۀ مړيږمـــه زۀ

دا مـــې وعـــده ده د پښـــتو لپـــونۍ
تا نـــه بـــه تـــول عمـــر زاريږمـــه زۀ

پـه ,,غـتـو سـترګو،، چـې خوړنـه کـوي
لايقـــه څنګـــه بـــه رغيږمـــه زۀ

○

تــا جــوړې ګرانــې کــړې زمــا خبــرې
کــوي اشــنا چــې نااشــنا خبــرې

مالــه ئــې څــۀ تــا لــه ئــې درکــړي
پريــږده جانانــه د دنيــا خبــرې

اور مــې بليــږي پــه زړګــي ليــونۍ
تــۀ چــې کــړې ماتــه د بــل چــا خبــرې

زۀ بــه د ژونــد پــه خــوږو پوهــه شــمه
تــا کــه ايــزده کــړې د وفــا خبــرې

لايقــه څــو بــه مينــه پټــه ســاتې
لاړې وختونــو کــړې رســوا خبــرې

○

چې ډېوې پکښې د مینې رڼا نهٔ شي
هغه شپه دې تر قیامته صبا نهٔ شي

رسوائي د محبت اصل معراج دے
څهٔ وي مینه چې په چم کښې رسوا نهٔ شي

بس یو تاته زما سترګې ښکته کیږي
بې له تا دا سجده بل ته روا نهٔ شي

که هر څومره ښکلي ډېر دي په دنیا کښې
تسلي مې په بل مخ د دنیا نهٔ شي

لایق ستا په سوچ او فکر کښې اوسیږم
بې له دې دې زما بله سودا نهٔ شي

○

ستا د زلفانو هر يو ول لټووم
دلته زړګے دلته ګوګل لټووم

د ژوند په لاره د يارانو پاتې
تشو خاپونو کښې منزل لټووم

هر چا حلال کړم په چاړۀ د خلوص
بيا هم ياران لټووم خپل لټووم

چې مې د ژوند په فلسفو پوهه کړي
څوک رهنما لټووم مل لټووم

لايقه ګورم چې په زيرګلې ته
زۀ ئې په سترګو کښې غزل لټووم

○

راغله مې زړګي ته مېلمنه شوله
مینه پښتنه وه پښتنه شوله

لاړه د زړۀ تل ته په مزه مزه
اوښکه د ارمان څومره درنه شوله

راغله مې تر څنګه پښه نیولې شوه
خدائے خبر چې ولې په ستنه شوله

ګرانې د دنیا نورې اسانې شوې
ګرانه لیونۍ شوه زما نۀ شوله

حسن چې لایقه بې پردې شولو
مینه بې عنوانه افسانه شوله

○

چې زۀ ښکلي چرته وينم ستا لوظونه مې راياد شي
خپله مينه شي رايادہ ستا ظلمونه مې راياد شي

مخامخ چې کله راشي نو غمونه کډې اوکړي
خو چې کله شم يواځې چنارونه مې راياد شي

هره ورځ چې مازيګر شي د شفق لمنې سرې شي
د ځوانۍ فکر مې يوسي تېر وختونه مې راياد شي

تۀ چې وائې سپرلے راشي زۀ به هم کخيري راشم
ستا په طمعه ډېر تېر شوي بهارونه مې راياد شي

ستا خالونو ته چې ګورم عجيبه فکر مې يوسي
د احساس په هره ساه کښې پرهرونه مې راياد شي

○

زۀ لېونے يمه دنيا به څۀ کړم
ښکلي به څۀ کړمه وفا به څۀ کړم

چې دې زما اشنا نۀ کړلو
خوار شې نصيبه نور په تا به څۀ کړم

زۀ د مودو نه د ژړلو عادت
دغسې خوښ يمه خندا به څۀ کړم

چې مې تول عمر په لمبو سوزوي
داسې ښائست داسې ښکلا به څۀ کړم

چې ئې اشنا سترګې بدلې کړلې
لايقه داسې رنګ اشنا به څۀ کړم

○

چې کله کله ستا تصوير ته خاندم
دا لکه ګلې خپل تقدير ته خاندم

چې مو تر مېنځهٔ لکه غر ولاړ دے
دغه پښتون بېدار ضمير ته خاندم

څهٔ مې غوختل او شوله څهٔ راپېښه
چې شم يوائې خپل تدبير ته خاندم

ستا د نامې په تذکرو ماموره
د ليوني زړګي جاګير ته خاندم

چې مې لايق د خپلې مينې ګڼې
د ناقراره خوب تعبير ته خاندم

د ازادو نظمونو برخه

چنارونه

دومره غرور دې په ځوانۍ مه کوه
ځکه چې تندر په ,, چنار ،، پریوځي

اوښکه

که هر څومره دې پردے کړم
تا پښتو خپله پوره کړه
ولې هر ماښام چې راغے
زۀ شوم اوښکه ناقراره
ستا د زړۀ د لورې راغلم
په ښو کښې دې بانډه شوم
په رخسار باندې دې خور شوم

تصویر

تهٔ که د ېره لرې لاړې
مرادونه دې پوره شول
زهٔ دې پرېښودم یواځې
په تېرهٔ چارهٔ د صبر
هر ارمان حلاله وومه
خو بیا هم چې کله کله
زهٔ یواځې چرته کینم
ستا تصویر مخې ته کېږدم
په وړو وړو سلګو کښېږ
ناقراره اسوېلو کښې
ورته د ېرې ګیلې اوکړم
,, تصویر ،، غلے غلے خاندي
څهٔ خبره کول غواړي
ولې هېڅ وئیلے نهٔ شي

توبه

هره ورځې قسم اوخورم
ستا د مينې نه توبه کړم
معصوم زړۀ په منتونو
غلے غلے دلاسه کړم
خو چې سترے مازيګر شي
د ماښام ناوې وديږي
ستا خوارۀ خوارۀ يادونه
مې د زړۀ نه راچاپېر شي
په سکښې سکښې ماښام کښې
د هر چا نه لرې لاړ شم
د خورو اوبو په غاړه
د ,,چنار،، د ونې لاندې
يک تنها سلګو نيولے
ګلې سر په زنګون کيږدم
تر سحره پورې ژاړم

خوب

زۀ پوهيږم زما مينې
تۀ به هم داسې سوزيږې
لکه زۀ چې مودې اوشوې
لمبه کيږم ايره کيږ
تۀ به هم زما په لورې
راتلۀ غواړې کاتۀ غواړې
خو مونږ دواړه يُو مجبوره
ستا رواج لاره نيولې
زۀ ,, پښتو،، سره په جنګ يم
ته نن ماتې زولنې کړه
رواجونه تار په تار کړه
زۀ به خپله پښتو پريږدم
ته په تورو تورو شپو کښې
د هر چا نه پټه پټه
راله غلې غلې راشه
زۀ به ځان درته لېمۀ کړم
تۀ د سترې خوب په شانتې
په لېمو کښې مې اودۀ شه

خبره

کله کله تنهایۍ کښې
د احساس کلي ته راشې
راته اوګورې مسکے شې
درته سم کتلے نشم
راته سم کتلے نۀ شې
څۀ خبره کول غواړې
څۀ خبره کول غواړم
ولې هيڅ وئيلے نۀ شو
بنۀ پوهيږې چې دا ولې
بنۀ پوهيږم چې دا ولې

رنګونه

د سحر يخو بادونو
ډلې ډلې ورله ورشئ
په سپين مخ ئې تورې زلفې
په مزه مزه خورې کړئ
په بدن ئې خوشبويانې
د سحر خورې ورې کړئ
بيا ئې دواړه شونډې ښکل کړئ
خو چې ويښه درنه نۀ شي
لا به خوب ئې پوره نۀ وي

لا به ستړے وي تر اوسه
تاسو غوږ کښېږ ورته رو رو
د مئين خبره اوکړئ
دا به خوب کښېږ په خندا شي
تاسو ټول ترېږ غلي غلي
د خندا رنګونه پټ کړئ
بيا زمونږ کلي ته راشئ
دا رنګونه هره خوا کښېږ
د خوشبو غوندېږ خوارۀ کړئ
چېږ زمونږه لېونتوب هم
د قرار خبرېږ زده کړي
په سکون چرته اودۀ شي

ارمان

تۀ چې وائې ما کړه هيره
زما هم دغه ارمان دے
چې د زړۀ د سر د پاسه
زۀ د صبر تيګه کيږدم
لکه زۀ چې درنه هير يم
داسې تۀ شې رانه هيره
خو زما ليونۍ مينې
تا جوړ نۀ دي اوريدلي
,, ځان ،، د ځانه نۀ هيريږي

قاتله

راته وائي ما معاف کړه
ښۀ خبر ده ښۀ پوهيږي
چې قاتله ده د مينې
ده قاتله د جذباتو
ارمانونو احساساتو
د فکرونو تخليقاتو
چې د دومره ستمونو
باوجود معافي غواړي
داسې ښکاري زما مينه
بيا زما د مجبورۍ نه
امتحان د صبر اخلي

وران کنډر

تهٔ زما نه مینه غواړې
خو ددې نه خبر نهٔ ئې
چې زما سره زړهٔ نشته
یو ویرانه شان کنډر دے
پکښې سترې ارمانونه
زوریدلي حسرتونه
بې وسیانې محرومیانې
یو تر بله غاړه وتي
د مودو راسې اودهٔ دي
دلته مینه مینه نشته
ورشه داسې چاله ورشه
چې ئې زړهٔ وي په سینه کښې
لا د مینې خبر نهٔ وي
لائې غم لیدلے نهٔ وي

سوال

ما په ډېرو مرادونو
د ,,بابا ،، لمن نیولې
خپې تنها کې ګرېوان څیرې
اوچې شونډې ترارې ترارې
په غلبیل غلبیل سینه کښې
ارمانونه مې راوړي
د معصوم زړګي په کور کښې
حسرتونه مې ساتلي
د کلونو انتظار مې
بې وسۍ سره مسکې شو
چې زما ,,لېونۍ ،، مینه
د بابا لمن ته راغله
ما ئې غلې ننداره کړه
په سپین مخ ئې تورې زلفې

ځنګېدلي خوريدي
يو ساعت غلي ولاړه
پتي سترګي فکر وړي
بيا ئي سري منګلي دواړه
د ,, بابا ،، په سينه کېښوي
شوه راتيتمه په ژړا شوه
بيا ئي هر يو مهين کاڼے
ډېر په مينه مينه ښکل کړو
بيا په مخ ئي رڼي اوښکي
شوي کږي وږي رواني
لاس ئي پورته کړل دعا ته
زما زړۀ په درزيدو شو
دعاګاني مي غوختلي
چي زما عظيمه خدايه
يا مي سوال د ,,لېونی، ،، کړه
يا مي کاڼے د ,,بابا ،، کړه

بې غمه

هره ورځ چې مازیګر شي
د اسمان په مخ سرخیانې
د شفق خورې ورې شي
زهٔ د ,, کلي ، نمر خاتهٔ ته
د ,, چنار ، ، د ونې لاندې
یم ولاړ په وروستو ګورم
څو ازغي ازغي فکرونه
څو درانهٔ غمونه
څو یادونه قیامتونه
راته سیوري سیوري کیږي

د بې وسه زړګي کور کښې
طوفانونه زلزلې وي
کله اوښکې ناقراره
مې په زړۀ کښې لمبې کيږي
خو چې کله مازيګر هم
تورو شپو له غاړې ورکړي
زۀ کړم چغې په ژړا شم
کائنات راسره ژاړي
خو چې مونږ چا پسې ژاړو
هغه سمه تر ماښامه
په بې غمه خوب اوده وي

خيال

د شينکو غرونو لمن کښې
د ,,چنار،، د ونې لاندې
د خورو اوبو په غاړه
پېغلې جونه دي ولاړې
څوک يو بل په اوبو اولي
ټکې شنې دي د خندا نه
څوک د حسن په کتاب کښې
د ژوندون فالونه ګوري
کله کله سيلۍ راشي
اوربلونه ټيل ماټيل کړي
سرې او شنې لوپټې ټولې

یو تر بل الول شي
د اسان په مخ وریځې
د رنګونو تماشې کړي
ولې ,, تهٔ ،، د پېغلو لرې
د اوبو په غاړه ناسته
په فکرونو کښې ئې ورکه
کله اوګورې اسمان ته
کله غرونو ته کتل کړې
بیا په مخ دې یو څو اوښکې
د زړګي د لورې راشي
سترې سترې شان راپاسې
په اوبو کښې یو څو کاڼي
په یو بل پسې ګذار کړې
جوړې ماته کتے نهٔ شې
زما ,, خیال ،، په کاڼو اولې

کورکي

ماته یاد دي لا تر اوسه
هاغه تېر خوارۀ وختونه
چې په تکنه غرمه کښې
به کوڅې زمونږ د کلي
هسې رنګه وې خاموشه
لکه ژوند وي کړه کړے
د دې کلي چرته لرې؛
مونږ به دغه خاموشۍ کښې
د ,,چنار ،، د ونې لاندې
د سرې چینې په غاړه
د یو بل په خوا کښې ناست وو
ما به کله کله شګې
د اوبو نه کړې راغونډې
کورکي به مې ترې جوړ کړل
ته به شنه شوې د خندا نه
زۀ به ستا په تماشه ووم

ستا په سترګو کښې به ورک شوم
تهٔ زما سترګو کښې ورکه
په دې هر يو ورک نظر کښې
بې حسابه وو رازونه
چې پرې تهٔ ښه پوهيدلې
چې پرې زهٔ ښهٔ پوهيدلم
يوه ورځې ښهٔ مې ياد دي
چې زهٔ ستا په انتظار ووم
پښه نيولے غوندې راغلې
ستا په سترګو کښې وې اوښکې
ستا د مخ رنګونه نور وو
چې کتل دې شاته شاته
زما زياته تلوسه شوه
نو تپوس مې درنه اوکړو
تا کړې چغې په ژړا شوې
څهٔ خبره دې اونهٔ کړه
راته ډېره نژدې راغلې
په وجود دې زلزله وه
زهٔ دې ښکل کړم په څو واره

بیا په منډه شوې روانه
پښه نیولې پښه نیولې
زۀ اټاله شومه پاتې
د سوچونو سېلاب یوړم
داسې ډېر کالونه تېر شو
زۀ اوس هم په طمع طمع
تل په ټکنه غرمه کښې
د ,, چنار ،، د ونې لاندې
د ارمان څلي ته ناست یم
رنې اوښکې تویوومه
خورې شګې تولوومه
کورکي ترې جوړوومه
تېر وختونه یادوومه
وایم کله خو به راشې
کورکي به ,, کورکي ،، کړې
ولې ستا نه جوړې هیر دي
چې څوک داسې لېونے شته
چې په صبر نۀ پوهیږي

پښتو

ته د همزولو سره ناسته د خندا نه شنه ئې
څوک دې په زلفو بې اختياره اوشيندي ګلونه
تۀ د حيا نه تکه سره شې خو څۀ غږ نۀ کوې
په سپين رخسار دې الول شي الواني رنګونه
زما نامه دې خولې ته راشي اخستل ئې غواړې
ولې ,, پښتو ، دې په احساس اولګوي چکونه

ځان

اور ووم لمبه شوم
زۀ څۀ ووم څۀ شوم
د ځانه ورک يم
تکل تکل يم
ستړے منزل يم
نيمګړے سوال يم
خپله منزل يم
ځان پسې ګرځم
چې کله رسم
او نه رسيږم
بنۀ لرې لاړ شم
لاړ شم فنا شم
ورک شم د ځانه
لکه چې ورک يم

بیلتون

توره شپه ده تنهائي ده
زۀ په دغه تنهايۍ کښې
د درياب په غاړه ناست يم
د اسمان په مخ وريځې
ګورې ګورې راخورې دي
کله اخوا کله دېخوا
شي اوښان اوښان رواني
سپوږمۍ اوخاندي ښکاره شي
په چپو چپو اوبو کښې
د خپل حسن تماشې کړي
په درياب کښې غورزنګونه
غورزنګونه طوفانونه

ما د ځان سره لاهو کړي
زۀ لاهو شمه فنا شم
په دې شور او هنګامو کښې
ناګهانه رابنکاره شې
راله غلې غلې راشې
په خندا شې ښکته ګورې
زۀ هم ښکته ښکته ګورم
څۀ خبره کول غواړې
څۀ خبره کول غواړم
مونږه دواړه لا يو بل ته
حال د زړۀ وئيلے نۀ وي
چې اوبو کښې سېلاب راشي
تا زمانه چرته لرې
ما د تا نه چرته لرې
د ,, بيلتون ،، کلي ته يوسي

تابوت

چې زما د ارمانونو
د بې کوره حسرتونو
د خورو ورو خيالونو
د نيمګړو اميدونو
ټول سامان د مرګ تيار شو
د رنګونو په تابوت کښې
قط په قط باندې خوندې شو
نو بيا دغه قاتلانو
سنګدلانو ظالمانو
ماته اووے نژدې راشه
تماشه د تابوت اوکړه
چې د قتل دا سامان دې
په څۀ کم دے چې پوره شي

اقرار

هاغه شپه به هیره نهٔ کړم
چې د ستورو په ځلا کښې
د سپوږمۍ تته رڼا کښې
وے زما په خوا کښې ناسته
ما قیصه درته کوله
د خپل ژوند د محرومیانو
د بې وسه مجبوریانو
چې خبره ستا د هجر
دې قیصه کښې کله راغله
یو څو اوښکې ناقراره
مې لېمو کښې الول شوې
د وجود هره ذره مې
نوره هم ذره ذره شوه
لېوني زړهٔ راته اووے

نن ئې سر په پښو کښې کېږده
ښه په چغو په ژړا شه
چې د هر څۀ نه خبر شي
ولې ,, عقل ،، راته اووے
پام کوه چې چغې نۀ کړې
ګني مينه به رسوا کړې
تا زما دا قيصه ټوله
ډېر په غور اوريدله
په سوچونو کښې وې ورکه
تا کتل پورته اسمان ته
ستا په سترګو کښې هم اوښکې
ملغلرې ښکاريدلې
ستا هم زړۀ وو راډک شوے
ولې مينه پښتنه وه
تا ,, اقرار ،، کولے نۀ شو
ما ,, اظهار ،، کولے نۀ شو

موسم

تر پرونه چې به کله
د اسمان په مخ وريځې
ګورې ګورې رايو ځائے شوې
زما زړۀ کښې به دننه
مستۍ واچول تالونه
هر ارمان به مې نغمه شو
سندريزه حسرتونه
ولې نن چې کله کله
د اسمان په مخ وريځې
ګورې ګورې رايو ځائے شي
زما زړۀ کښې شي راپورته
ارمانونه تندرونه

ښائستونه راته ښکاري
بلاګانې وحشتونه
شي په مخ مې را روانې
رنې اوښکې قطارونه
بې اختياره مې رایاد شي
تېر وختونه قیامتونه
په زړګي مې راخوارۀ شي
د فکرونو چنارونه
ځان له غلے غلے ژاړم
چاته نۀ وايم حالونه
زۀ یریږمه په زړۀ کښې
چې د ے نوم زما په شونډو
په ژړلو کښې رانۀ شي
چې دې مینه رسوا نۀ شي
چې مې مینه رسوا نۀ شي

د مور په ځلي

زړهٔ مې هاغه ورځې غواړي
چې ورکوټے ووم ماشوم ووم
د هر غم نه ناخبره
به دې غېږه کښې اوده ووم
چې به کله په ژړا شوم
تا به زهٔ قلارولم
مابه لاس درنه چاپېر کړهٔ
تا به مورې ښکلؤلم
چې به شين شوم د خندا نه
تا به غېږ کښې لوبولم
چې به کله ووم ناروغه
ستا په مخ به رنې اوښکې
بې اختياره بهيدلې

ټوله شپه به دې شوګير کړه
ته به نۀ اودۀ کيدلې
چې زبېرګے به مې کولو
تا سينې ته به راجوخت کړم
تر هغې به وار خطا وې
چې تر څو به زما سترګې
مورې نۀ وې غړيدلې
بيا چې کله مې خړپوسې
په مزه مزه ايزده کړې
تۀ به ناسته راته خوا کښې
په خندا نۀ مړيدلې
هر ماښام به دې راټولې
کړې د چم محلت خزلې
دا به ماته دې لوګے کړې
د ,, نظره ،، يريدلې
بيا چې کله زما مورې
ما اول قدم کړو پورته
ته په کور کښې ګرمه ګرمه
اخوا د يخوا ګرځيدلې

په ټول کلي چم محلت کښې
شیرنیانې دې ویشلې
چې په ماتو قدمونو
به ستا غیږې ته راتللم
تهٔ به زړهٔ کښې پټه پټه
ځان له من من غټېدلې ؛
بیا مې ژبه پرانستله
ما خبرې زده کولې
په څو وارې به دې ښکل کړم
چې په تته تته ژبه
ما به ځان ته رابللې
خو چې کله زما مورې
زهٔ ایله د ګرځېدو شوم
د خپل کور د دروازې نه
لابهر وتلے نهٔ ووم
چې زما د مینې کور کښې
ډېر بې وخته طوفان راغے
زهٔ په چغو چغو راغلم
ما وئیلې زما مورې

ولې تا جواب رانکړو
بس سينې ته دې راجوخت کړم
اخري ځلې د ښکل کړم
بيا تهٔ ډېره لرې لاړې
زهٔ دې پرېښودم يواځې
زهٔ ,, يواځې ،، هم رالوے شوم
خو په اور او په لمبو کښې
اوس زلمے يم ګرانې مورې
نن دې ځلي ته ولاړ يم
خلق ماته ,, لايق ،، وائي
په دوه کسو کښې ياديږم
خو بې تانه خپلې مورې
دا ژوندون نيمګړے ښکاري
دا ژوندون نيمګړے ښکاري

منت

ستا په ښائست مې قسم
ستا په حيا مې سوګند
ډېر مې زړۀ صبر کړلو
خو چرته صبر نۀ شو
چې سترګې پټې کړمه
تۀ راته وړاندې راشې
ډېرې خبرې اوکړې
ډېرې خبرې اوکړم
د خپلې مينې په نوم
دغه منت او منه
ما نه خفه چې نۀ شې
زۀ د ژوندون په لاره
ګلې يوائې يمه

ښئ دې اوکړل

خپل خوارۀ وارۀ فکرونه
خپل ذره ذره وجود مې
خپل لمبه لمبه احساس مې
ستا د مينې په لمن کښې
په مزه مزه راټول کړو
زۀ د خپل ځان نه خبر شوم
د مودو نه سترے عمر
راته خوږ غوندې ښکاره شو
اوس چې تا کړه لاره بدله
ښئ دې اوکړۀ د زړۀ سره
ستا د مينې لمبے به
يو ځل بيا ذره ذره شي

ارمان

تا نن ډېر په بې فکرۍ کښې
دا خبره ماته اوکړه
چې تا ,, درد ،، ليدلے نۀ دے
تۀ د مينې خبر نۀ ئې
زما هم دغه ,, ارمان ،، دے
چې د مينې په لمبو کښې
سوزيدلے چرته نۀ وے
کاش ما درد ليدلے نۀ وے
کاش ستا خيال ته ,, تنهايۍ ،، کښې
ژړيدلے چرته نۀ وے
صبر شوے وے له تانه
ناقراره دومره نۀ وے
لکه تۀ چې ئې بې غمه

داسې زهٔ هم بې پروا وے
خو زهٔ څهٔ اوکړم مجبور يم
نهٔ د تا نه صبريدے شم
نهٔ زهٔ ستا په لور درتلے شم
نهٔ نامه دې اخستے شم
نهٔ په چغو ژړيدے شم
ځکه ستا عزت ډېر ګران دے
ماته ګلې د خپل ځانه
چېه خوله په سرو لمبو کښې
مودې اوشوې لمبه کيږم
سترګې پټې کړم يواځې
ستا خيالونو ته خنديږم
که هر څو صبريدل غواړم
زهٔ د تانه نهٔ صبريږم
تر سحره پورې ناست يم
زهٔ په خپل نصيب ژړيږم
ددې هر څهٔ باوجود چې
تا نن داسې راته اووے
چې د ,, مينې ،، خبر نهٔ ئې

نو نور هېڅ وئيلے نۀ شم
که راتلے مرګ بې اجله
دا خبره دې پوره وه
زۀ به مړ ووم د زړۀ سره
خو يقين به دې وو شوے
چې زما لېونۍ مينه
مرګے هم نۀ وژلے

ځان

ناقراره غوندې خيال ووم
له مودو ذره ذره ووم
تا په ډېره پاکه مينه
مقدسو احساساتو
زۀ راغونډ کړمه يو ځائے ته
لکه بُت دې مکمل کړم
زۀ په ژوند کښې په وړمبي ځل
شوم خبر له خپله ځانه
ناقراره سترے عمر
راته خوږ شو راته ګران شو
ستا د خيال په رنګينو کښې
زۀ د خپله ځانه ورک شوم
چې ستا نوم به زما خولې له
تنهايۍ کښې کله راغلو
رڼې اوښکې د خلوص به
مې په مخ لړۍ لړۍ شوې
زۀ به ښومره ووم خوشحاله

تۀ دا سوچ کولے نۀ شې
خو غماز چې مېنځ ته راغے
ستا خلوص ئې ريز مريز کړو
تۀ شوې دومره مروره
چې دې زۀ ټوټې ټوټې کړم
د خپل ځان دا خورې پاڼې
چې مې څومره جوړولې
دومره نور هم ورانېدلم
بيا په زړۀ مې تيره کيښوه
د خپل ځان دغه ټوټې مې
په سور اور لمبه لمبه کړې
اخر دا چې زۀ ايره شوم
بيا د وخت يادونه راغلۀ
زۀ ئې واخستم په مخه
د مشرق نه تر مغربه
د شمال نه تر جنوبه
زۀ ذره ذره شوم خور شوم
د وجود خورې ذرې مې
اوس په يو بل پسې ژاړي